

Arrest

nr. 55 328 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN AUDENHOVE, die loco advocaat V. STROOBANTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger en bent afkomstig uit Artashat (Armenië), waar u met uw echtgenote Hakobyan Anahit en jullie twee zonen woonde. U bewerkte daar verschillende gronden, die aan u waren toegewezen en waarvoor u huur betaalde. U bewerkte ook gronden van kennissen.

U had al jarenlang een conflict met Artur Hayrapetyan, die eveneens in Artashat woonde. Zowel hijzelf als zijn familie en kennissen bekleedden hoge functies in Artashat. Ze waren ook allen lid van de politieke partij Hanrapetakan (HHK). Artur werkte zelf voor de belastingen en was verantwoordelijk

voor de huur van de gronden in Artashat. Hij beledigde u regelmatig en eiste steeds meer belastingen van u. Hij deed ook beroep op familie of kennissen om u het leven zuur te maken. Zo hinderde hij via zijn schoonvader, die directeur was van de watermaatschappij, de watertoevoer tot de gronden die u bewerkte. Vanwege hun functies en connecties kon u hen echter niet aanklagen voor de problemen die ze u bezorgden.

U was zelf geen lid van een politieke partij, maar sympathiseerde wel met de Republikeinse partij (HK) van Aram Sargsyan. Bij de presidentsverkiezingen in februari 2008 hielp u mee bij het voeren van campagne. Op de dag van de verkiezingen was u als vertrouwenspersoon aanwezig in een kiesbureau in Artashat. U nam ook deel aan de betogingen die in de nasleep van de presidentsverkiezingen werden gehouden door de oppositie.

Voor en vlak na de presidentsverkiezingen hield Artur zich wat meer afzijdig, maar daarna begon hij u terug lastig te vallen. Hij beschuldigde u onterecht van allerlei zaken en verhoogde in de zomer van 2008 opnieuw de belastingen die u moest betalen. In augustus 2008 escaleerde het conflict tussen Artur en u, toen hij u kwam opzoeken terwijl u op uw gronden aan het werk was. Hij beledigde u opnieuw, eiste hogere belastingen en verweet u dat u niet voor de presidentskandidaat Sarkisian had gestemd, hoewel hij u daarvoor geld had beloofd. Er ontstond een vechtpartij, als gevolg waarvan u gewond raakte. Een kennis van Artur bracht u naar het ziekenhuis, waar uw been in het gips werd gelegd. Omdat u vreesde ook in het ziekenhuis te worden lastig gevallen door Artur en zijn mensen vluchtte u weg uit het ziekenhuis. Een buurjongen bracht u en uw gezin naar Spitak, waar jullie gingen wonen in een eigendom van uw zus die zelf in Moskou verblijft.

Omdat u bang was dat u ook daar problemen zou krijgen vanwege Artur en jullie de winter niet in die eigendom in Spitak konden doorbrengen, besloten jullie Armenië te verlaten. Met de hulp van een kennis reisden jullie eind december 2008 via Batumi en Novorossisk naar Moskou (Russische Federatie). Op 3 januari 2009 kwamen jullie daar toe en gingen naar de woning van uw zus. Van daar nam u contact op met een kennis, waarmee u vroeger nog had samengewerkt. Deze kennis zorgde voor verblijf en een registratie voor u en uw gezin in Mitino, in de regio Moskou/Zelinograd, waar hij zelf ook woonde.

Toen uw registratie verviel, vroeg u aan deze kennis om u naar het buitenland te brengen. Omdat de gevonden smokkelaar geen plaats had voor uw hele gezin en uw echtgenote nog een geldige registratie had, vertrok u alleen. Uw gezin zou u later volgen. Op 17 maart 2009 verliet u de Russische Federatie en reisde per bus naar België.

Op 20 maart 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde daarbij uw rijbewijs en een kleurenkopie van twee bladzijden uit uw Armeens paspoort voor. Uw originele paspoort verloor u in de Russische Federatie."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 A, tweede lid van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u Armenië heeft verlaten uit vrees voor verdere problemen als gevolg van uw conflict met Artur Hayrapetyan. Dit jarenlange conflict met Artur escaleerde in augustus 2008, als gevolg waarvan u in het ziekenhuis belandde. Omdat hij en zijn familie en kennissen hoge functies bekleedden in uw woonplaats en lid waren van de regerende politieke partij, had u nooit een klacht kunnen indienen. Ook naar aanleiding van uw verwondingen kon u de politie niet ter hulp roepen. U voelde zich na deze vechtpartij niet langer veilig en vluchtte uit het ziekenhuis naar Spitak. Eind december 2008 vluchtte u met uw gezin uit Armenië. Jullie vestigden zich in Mitino (regio Moskou/Zelinograd in de Russische Federatie). Toen uw officiële registratie er verviel, zag u zich genoodzaakt de Russische Federatie te verlaten. Uw echtgenote en twee kinderen bleven daar wel achter.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats legt u de Belgische asielinstanties geen enkel concreet begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die u in Armenië kende. U maakte voor het Commissariaat-generaal melding van jarenlange pesterijen en beledigingen vanwege Artur Hayrapetyan, een medebewoner van Artashat. Hij misbruikte daarbij niet enkel zijn eigen functie, maar kreeg ook de hulp van zijn familieleden en kennissen, die allen belangrijke functies hadden in Artashat. Echter, u legt geen enkel document voor dat verband houdt met de problemen die u door toedoen van Artur en zijn mensen zou hebben gekend. Zo legt u niets voor met betrekking tot uw registratie en eigendom in Artashat, noch betreffende de gronden die u daar huurde (CGVS I dd 07/10/2009 p. 5-6, p. 11-12). Nochtans waren het vooral deze gronden en uw succesvolle bewerking van deze gronden, waardoor Artur u het leven zuur maakte, zo verklaarde u. Ook in verband met de belastingen die telkens onrechtmatig verhoogd werden, legt u geen enkel document voor. Ook al gebeurde dit misschien niet op officiële wijze, verwees u wel naar cheques die u ontving, telkens u betaalde (CGVS I p. 17). Verder verklaarde u nog dat u als gevolg van uw vechtpartij met Artur in augustus 2008 gewond raakte en dat uw been daardoor in het gips moest worden gelegd (CGVS I p. 13, CGVS II dd 14/12/2009 p. 8), maar ook met betrekking tot deze verklaringen legt u geen enkel begin van bewijs voor. Gezien deze vechtpartij voor u de aanleiding vormde om uw woonplaats Artashat, en enkele maanden later zelfs Armenië, te verlaten, moet er zwaar worden getild aan deze vaststelling. Mogelijks durfde u inderdaad in het ziekenhuis zelf geen medische attesten te vragen aan de behandelende dokter of de politie ter hulp roepen. Dit neemt echter niet weg dat u later, hetzij in Armenië of in de Russische Federatie, hetzij in België, eveneens geen enkele dokter meer heeft geraadpleegd. Bijgevolg kan u niet alleen niet bewijzen dat u dergelijke verwondingen had, maar kan u ook niet aannemelijk maken dat u deze verwondingen opliep bij de door u aangehaalde vechtpartij met Artur. Verder is het toch ook wel opmerkelijk te noemen dat, hoewel u verklaarde dat uw been in het gips werd gelegd, u daarna geen enkele dokter meer raadpleegde en het gips later zelf verwijderd zou hebben (CGVS II p. 8).

Tenslotte legt u ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw verblijf in de Russische Federatie. U beschikte daar over een woning en u en uw echtgenote hadden er een officiële registratie (CGVS I p. 4). U verklaarde weliswaar dat u kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie uw paspoort met daarin de registratie verloor, maar weet niet precies waar en in welke omstandigheden dit voor u belangrijke document verloren ging. U ondernam bovendien niets om uw paspoort en registratie te laten vervangen (CGVS I p. 8). Hoe dan ook is het merkwaardig dat u met betrekking tot uw verblijf in de Russische Federatie geen enkel document voorlegt, des te meer gezien uw echtgenote en twee zonen daar nog steeds verblijven (CGVS I p. 3-4).

In de tweede plaats moet worden stilgestaan bij de tegenstrijdigheden en hiaten die konden worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende asielverklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u bijvoorbeeld op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in augustus 2008 geslagen werd door belastingsinspecteurs, terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal meldde dat u enkel met Artur had gevochten. Er waren nog mensen van Artur en werknemers van u aanwezig, maar deze hadden niet deelgenomen aan het gevecht

(Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS I p.12 en CGVS II, p. 8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u voorts dat u na twee dagen uit het ziekenhuis vluchtte, maar voor het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u nog dezelfde nacht van uw opname al uit het ziekenhuis vluchtte (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS I p. 13 en CGVS II, p. 8). Bovendien maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel geen melding van Artur Hayrapetyan, terwijl u deze persoon voor het Commissariaat-generaal aanhaalde als zijnde de oorzaak van alle problemen die u in Armenië kende (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS I p. 15-16). Het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verliep weliswaar moeizaam, als gevolg waarvan u een tweede keer opgeroepen werd. Tijdens dit tweede gehoor bevestigde u in grote mate uw verklaringen van tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag dd 14/12/2009), waardoor deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden ook na confrontatie overeind blijven staan. Er kan nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u telkens opnieuw uw asielaanvraag op een coherente manier, met uiteraard dezelfde elementen, aflegt. De vaststelling dat u daar niet in slaagt, zonder daarvoor een afdoende uitleg te bieden, is dan ook zwaarwichtig. Dit geldt zeker indien rekening wordt gehouden met het eerder vastgestelde gebrek aan bewijzen met betrekking tot de door u ingeroepen problemen.

Daarnaast slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u overal in Armenië problemen zou krijgen vanwege die Artur. U verklaarde dat u uit Spitak, waar u na uw vlucht uit het ziekenhuis van Artashat naar toe was gegaan met uw gezin, moest vertrekken omdat u daar de winter niet kon doorbrengen. U voegde daar aan toe dat Artur en zijn mensen u ook daar op een dag wel zouden vinden. Echter, in de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat Artur u daadwerkelijk overal zou zoeken. In Spitak heeft u daar immers niets van gemerkt in de vier maanden die u daar doorbracht (CGVS I p. 14). U verklaarde dat uw vrouw, toen zij terugkeerde naar jullie woning in Artashat om kleren te gaan halen, van de burens hoorde dat er naar u gevraagd was. U weet echter niet wie er dan precies naar u informeerde, maar gaf wel aan dat er geen officiële bezoeken of verdere stappen ten aanzien van u werden ondernomen (CGVS II p. 7). Verder verklaarde u nog dat u het niet zag zitten om in een vreemd gebied, zonder kennis, opnieuw te beginnen met uw leven (CGVS I p. 14). Een dergelijke verklaring is echter niet afdoende, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nooit problemen heeft gekend met de Armeense politie of autoriteiten (CGVS II p. 14). Bovendien is het opmerkelijk dat dergelijke bezwaren u niet hinderden om naar de Russische Federatie of België te reizen. Hoe dan ook kan u uw vermoeden, dat Artur en zijn mensen u in heel Armenië zouden opsporen en lastig vallen, niet aannemelijk maken.

Hierbij aansluitend moet er nog op worden gewezen dat uw politieke activiteiten, dit wil zeggen uw steun aan de politieke partij HK (door o.a. mee campagne te voeren voor en als vertrouwenspersoon op te treden tijdens de presidentsverkiezingen van februari 2008, zie CGVS II p. 10-12), geen aanleiding kunnen vormen voor een gegronde vrees voor vervolging door de Armeense autoriteiten, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name sympathisanten van een oppositiepartij, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte moet er nog worden stilgestaan bij uw verklaringen over uw verblijf in de Russische Federatie. U gaf aan dat u daar met de hulp van een kennis een verblijf en een officiële registratie had kunnen bekomen. Deze was echter vervallen en daarom zag u zich genoodzaakt de Russische Federatie te verlaten. U verklaarde dat u deze registratie niet kon laten vervangen en dat er enkel tijdelijke registraties werden uitgereikt, die geldig waren voor drie maanden. Indien men langer wil blijven, moet men het land eerst verlaten en dan terug binnenkomen (CGVS I p. 4). U verklaarde dat het niet mogelijk was om een langere registratie of permanente propiska te krijgen. U had dit echter enkel van horen zeggen en was zich nergens gaan informeren of dit werkelijk zo was. U ondernam ook niets anders om uw verblijf in de Russische Federatie op officiële wijze te verlengen, noch diende u er een asielaanvraag in (CGVS II p. 5). Hierbij aansluitend is het toch ook opmerkelijk dat uw echtgenote en de kinderen nog steeds in Mitino verblijven. Zij konden niet met de smokkelaar mee reizen naar België. U voegde daar aan toe dat de registratie van uw vrouw op het moment van uw vertrek nog wel geldig was. Tijdens uw beide gehoren voor het Commissariaat-generaal wist u echter maar bijzonder weinig te vertellen over

hoe het uw gezin daar vergaat. U wist niet of uw vrouw een inkomen had, of de kinderen naar school waren, noch of zij nog steeds over een registratie beschikken. U voegde daaraan toe dat u geen goede relatie meer heeft met uw vrouw (CGVS II p. 3-4). Hoe dan ook blijkt uit hetgeen u wel vertelde, dat zij zonder problemen in de Russische Federatie leven. U gaf ook aan dat u tijdens uw laatste verblijf in de Russische Federatie, dus vlak voor uw vertrek naar België, geen problemen had gekend met de Russische autoriteiten (CGVS II p. 5). Afgezien hiervan hebben uw verklaringen over uw verblijf in de Russische Federatie geen invloed op het eerder vastgestelde gebrek aan aannemelijkheid van de door u aangehaalde problemen in Armenië.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Uw rijbewijs en de kopie van twee bladzijden uit uw paspoort bevatten immers enkel persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas is gebaseerd op de problemen die hij had met Artur enerzijds, en zijn deelname aan de betogingen van de oppositie naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, waarna de problemen met Artur verergerden, anderzijds.

2.6. Met betrekking tot verzoekers politieke activiteiten, en de vaststelling van de verwerende partij dat voor personen met zijn profiel actueel geen gegronde vrees voor vervolging meer is, doet verzoeker gelden dat de vervolging uitgaat van een groep die sterke familiale en politieke banden heeft met de regering en die niet kan verkroppen dat hij de rechten op de gronden had en politiek actief was geweest voor de oppositie. De vervolgingsdaden begonnen reeds voor de verkiezingen, maar zijn sindsdien enkel verergerd en zullen niet stoppen omdat de algehele veiligheidssituatie inmiddels terug iets kalmer geworden is. Uit zijn verklaringen zou duidelijk blijken dat de vervolging uitgaat van de autoriteiten zodat van hem niet het onmogelijke kan verwacht worden, namelijk bescherming zoeken bij die autoriteiten die de oorzaak zijn van zijn problemen. Toen verzoeker dit in augustus 2008 trachtte te doen heeft dit geleid tot het geweld dat de directe oorzaak van zijn vlucht was.

2.7. Uit verzoekers betoog leidt de Raad af dat hij de informatie die zich in het administratief dossier bevindt aangaande het feit dat thans in principe geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig is voor personen met zijn profiel omwille van de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen, op zich niet betwist, maar dat een gegronde vrees in zijn hoofd moet worden aangenomen omdat de reeds bestaande problemen met Artur verergerden ingevolge zijn sympathie voor de Republikeinse partij (HK).

2.8. In een eerste onderdeel van het eerste middel doet verzoeker gelden dat de verwerende partij stelt dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, zich baserend op het feit dat geen documenten ter staving van zijn situatie werden bijgebracht, terwijl niet kan worden getwijfeld aan zijn identiteit en terwijl, hoewel het relaas in een zeer moeilijke situatie werd verteld, de feiten die hij verhaalde tijdens de twee gehoren (hoewel daar een tijdsverloop van twee maanden tussenzat) volledig consistent waren. Verzoeker stelt verder dat zijn verklaringen met betrekking tot het gebrek aan documentatie zeer aannemelijk zijn. Hij vreesde voor de gevolgen en moest in allerijl zijn geboorteplaats verlaten. Hij had op dat moment geen tijd om ontvangstbewijzen van betaling van belastingen te zoeken. Dit was allerm minst een prioriteit. Verder betoogt verzoeker dat de verwerende partij, die zelf erkent dat het aannemelijk is dat verzoeker geen medische attesten heeft gevraagd in het ziekenhuis waar hij werd behandeld, indien zij het bewijs van de beenbreuk dermate belangrijk vond, had moeten toestaan dat verzoeker zijn been toonde op het interview of had moeten eisen dat een medisch attest werd bijgebracht van een arts in België. Verzoeker erkent dat hij het bewijs niet kan leveren dat de verwondingen veroorzaakt werden door Artur. Zijn verklaringen hieromtrent zijn volgens hem echter voldoende duidelijk en consistent.

2.9. De bewijslast berust, zoals reeds gesteld, in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekers argument dat het verzamelen

van bewijzen niet prioritair was toen hij zijn land van herkomst ontvluchtte, doet hieraan geen afbreuk. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de problemen reeds jarenlang aansleepten alvorens hij de beslissing nam om zijn land van herkomst te ontvluchten. Bovendien kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij tijdens zijn verblijf in België de nodige inspanningen zou hebben geleverd om alsnog enig begin van bewijs voor te leggen teineinde zijn asielrelaas te ondersteunen. Wat betreft het medisch attest met betrekking tot zijn beenbreuk kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker, niettegenstaande hij daartoe de gelegenheid had, geen dergelijk attest bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Hij heeft, nog daargelaten de vaststelling dat het de asielaanvrager zelf is die moet instaan voor de bewijzen die hij wenst te leveren, derhalve geen belang bij het aanvoeren van de grief dat de verwerende partij dan maar een medisch attest had moeten eisen.

2.10. Verzoeker doet voorts gelden dat uit het gehoorverslag blijkt dat de verwerende partij voldoende bekend is met de situatie in Armenië zoals beschreven door verzoeker: *“lokale misbruiken die verstreckende gevolgen hebben omdat de lokale overheden nauwe banden hebben met regering, zijn schering en inslag in Armenië. Hierbij is de problematiek van de belastingen heffen om personen en bedrijven onder druk te zetten een gekend probleem”*. Bij het verzoekschrift worden twee stukken gevoegd, namelijk een rapport van het US Department of State en een stuk ‘Freedom House’, waaruit onder meer blijkt dat omkoping en nepotisme vaak voorkomen bij ambtenaren en vertegenwoordigers van de openbare macht die daar slechts zelden voor worden vervolgd of afgezet, en corruptie een ernstig probleem is bij ordehandhavers waarbij misbruiken niet worden gerapporteerd uit vrees voor vergelding. Burgers hebben het recht om privé-eigendommen te bezitten en ondernemingen op te richten, maar een inefficiënt en vaak corrupt systeem en oneerlijke competitie verhinderen dergelijke activiteiten. Bovendien blijven de belangrijke industrieën in handen van de oligarchen en invloedrijke groepen, die een voorkeursbehandeling kregen in de eerste fases van de privatisering, zo blijkt nog uit de rapporten.

Met deze algemene rapporten toont verzoeker evenwel niet aan dat hij persoonlijk wordt vervolgd in Armenië, terwijl het risico op vervolging in concreto moet worden aangetoond. Verzoeker blijft hier in gebreke.

2.11. De vaststelling dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt klemmt des te meer nu, naar luid van de bestreden beslissing, verzoekers relaas niet is ontdaan van tegenstrijdigheden en hiaten. Verzoeker tracht de desbetreffende motieven in een ander daglicht te stellen, door in het tweede onderdeel van zijn eerste middel, aangaande de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen het relaas verteld bij de dienst Vreemdelingenzaken en dat verteld bij de verwerende partij, op te werpen dat bij DVZ werd gevraagd om kort samengevat de reden van zijn vlucht te geven. Verzoeker gaf problemen en een gevecht met belastingsinspecteurs aan, zonder verder op deze feiten in te gaan. Meer details werden bovendien niet gevraagd, in tegendeel, bij DVZ wordt steeds benadrukt niet alles in detail weer te geven, doch zich te beperken tot de feiten, zonder evenwel gebeurtenissen weg te laten. Verzoeker heeft dus geen gebeurtenissen weggelaten, hij heeft de feiten weergegeven zoals ze zich hebben voorgedaan en, zoals hem werd uitgelegd tijdens het interview bij DVZ werd tijdens het gehoor bij de verwerende partij dieper op deze feiten ingegaan. Tijdens de twee gesprekken bij de verwerende partij - die telkens meer dan drie uur duurden en waartussen meer dan twee maanden verliepen - zijn geen tegenstrijdigheden gevonden, terwijl ze toch zeer moeizaam verliepen omwille van de emotionele toestand van verzoeker, die het hem soms moeilijk maakte om in detail en op coherente wijze te vertellen wat er gebeurd was. Toch aarzelde verzoeker, zo stelt hij, op geen enkel moment over de feiten die hij weergaf en bleven zijn antwoorden steeds consistent. Aldus is volgens verzoeker de enige tegenstrijdigheid die dan overblijft die waar hij bij de dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben twee dagen in het ziekenhuis verbleven te hebben, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit slechts één dag was. Dit betreft een voor het asielrelaas onbelangrijk detail. Bovendien moet deze vergissing duidelijk ingegeven zijn door een probleem van communicatie met de tolk of een verkeerd begrip van het antwoord.

2.12. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit van bij het eerste ogenblik en bij elke gelegenheid waarop hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat het invullen van de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken geen gedetailleerd relaas vereist, doet daaraan geen afbreuk: er wordt gevraagd naar een zeer kort overzicht van de belangrijkste feiten. Niet

alleen stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker nergens de naam van Artur vermeldde, terwijl die de oorzaak was van verzoekers jarenlange problemen, bovendien valt niet in te zien hoe de korte duur van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken er de oorzaak van zou kunnen zijn dat verzoeker daar verklaarde geslagen te zijn door belastingsinspecteurs (vragenlijst, adm. dossier stuk 13, p 2), terwijl hij tijdens de gehoren bij de verwerende partij stelde enkel met Artur te hebben gevochten (gehoorverslagen CGVS I, adm. dossier stuk 8, p 12 en II, adm. dossier stuk 5, p 8). De tegenstrijdigheid van de verklaringen kan niet worden opgeheven door het feit dat verzoeker zeer emotioneel was tijdens zijn gehoren. Verzoeker werd inderdaad geherconvoceerd omdat hij tijdens het eerste gehoor aangaf zijn gedachten niet meer te kunnen ordenen maar de Raad kan enkel vaststellen dat hij zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor een verklaring aflegde die niet te rijmen valt met hetgeen werd verteld naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst over het gevecht dat had plaatsgevonden.

Wat betreft verzoekers ziekenhuisopname en de discrepanties die daarover werden vastgesteld in zijn verklaringen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat dit een onbelangrijk detail is en wellicht een vergissing ingevolge een communicatieprobleem met de tolk of een verkeerd begrip van het antwoord. De antwoorden op de vragen in de vragenlijst -verzoeker verklaarde hier na twee dagen uit het ziekenhuis te zijn gevlucht (vragenlijst, adm. dossier stuk 13, p 2)- werden aan verzoeker voorgelezen in het Armeens, waarna die, middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigde dat alle verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. De constatacie dat verzoeker voor de verwerende partij vertelde dat hij de nacht van zijn opname uit het ziekenhuis vluchtte (gehoorverslagen CGVS I, adm. dossier stuk 8, p 13 en II, adm. dossier stuk 5, p 8) kan niet anders dan leiden tot de conclusie dat het gaat om een tegenstrijdigheid.

2.13. Zowel de verklaringen met betrekking tot het gevecht als deze met betrekking tot de daaropvolgende ziekenhuisopname zijn cruciale elementen van het asielrelaas en hebben betrekking op feiten die een zodanige impact op verzoeker moeten hebben gehad dat ze in zijn geheugen moeten zijn gegrift. De tegenstrijdigheden die desbetreffend werden vastgesteld en die door verzoeker niet in een ander daglicht worden gesteld, zijn naar oordeel van de Raad van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig te ondermijnen. Samengenomen met de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt, kan dan ook alleen al op grond van de in dit arrest weerhouden motieven van de bestreden beslissing worden besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Voor zover de grieven van verzoeker betrekking hebben op de overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven, zijn zij gericht tegen overtollige redengeving, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het eerste middel is niet gegrond.

2.14. Verzoeker stelt in een tweede middel de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan de kaak en werpt op dat de weigering van de aanvraag van subsidiaire bescherming op geen enkele wijze gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, zodat de motiveringsplicht werd geschonden en in ieder geval niet kan worden uitgemaakt of er wel degelijk een minimaal onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

2.15. De Raad stelt vast dat de zeer uitgebreide motivering van de bestreden beslissing wordt besloten met de volgende passus: *“Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld”*. De motieven die eraan voorafgaan hebben betrekking, zowel op de beoordeling van de asielaanvraag in het licht van de vluchtelingendefinitie als in de zin van de subsidiaire bescherming. Ook de in dit arrest weerhouden motieven hebben betrekking op de beoordeling van beide statussen. De Raad is immers tot de vaststelling gekomen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker thans een gegronde vrees voor vervolging, dan wel, gelet op de het feit dat hij geen andere elementen aanbrengt dan deze die zijn ongeloofwaardig asielrelaas constitueren, een reëel risico op het lijden van ernstig schade zou lijden. Het tweede middel is evenmin gegrond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep moet worden verworpen en aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS